

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG VÉGZÉSE (a fellebbezés megengedhetőségéről határozó tanács)

2022. november 16. *

„Fellebbezés – Európai uniós védjegy – A fellebbezések megengedhetősége – A Bíróság eljárási szabályzatának 170b. cikke – A felvetett kérdés az uniós jog egységessége, koherenciája, vagy fejlődése szempontjából való jelentőségét bizonyító kérelem – A fellebbezés megengedhetősége”

A C-337/22. P. sz. ügyben,

az **Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala (EUIPO)** (képviselik: D. Gája, D. Hanf, E. Markakis és V. Ruzek, meghatalmazotti minőségben)

fellebbezőnek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2022. május 23-án benyújtott fellebbezése tárgyában,

a másik fél az eljárásban:

a **Nowhere Co. Ltd** (székhelye: Tokió [Japán])

felperes az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (a fellebbezés megengedhetőségéről határozó tanács),

tagjai: L. Bay Larsen, a Bíróság elnökhelyettese, D. Gratsias (előadó) és I. Jarukaitis bírák,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az előadó bíró javaslatára és T. Čápeta főtanácsnok meghallgatását követően,

meghozta a következő

Végzést

- 1 Fellebbezésével az Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala (EUIPO) az Európai Unió Törvényszéke 2022. március 16-i Nowhere kontra EUIPO – Ye (APE TEES) ítéletének (T-281/21, a továbbiakban: megtámadott ítélet, EU:T:2022:139) hatályon kívül helyezését kéri, amely ítélettel a Törvényszék egyrészt hatályon kívül helyezte az EUIPO második fellebbezési tanácsának a

* Az eljárás nyelve: angol.

Nowhere Co. Ltd és J. Ye közötti felszólalási eljárásban 2021. február 10-én hozott határozatát (R 2474/2017-2. sz. ügy; a továbbiakban: a vitatott határozat), másrészt pedig a Nowhere keresetét az ezt meghaladó részében elutasította.

A fellebbezés megengedhetővé nyilvánítása iránti kérelemről

- 2 Az Európai Unió Bírósága alapokmánya 58a. cikkének első bekezdése értelmében, amennyiben az EUIPO valamelyik független fellebbezési tanácsa által hozott határozatra vonatkozóan a Törvényszék által hozott határozat ellen fellebbezést nyújtottak be, a Bíróság előzetesen határoz a fellebbezés befogadhatóságáról.
- 3 Ezen alapokmány 58a. cikkének harmadik bekezdése szerint a fellebbezés az eljárási szabályzatban meghatározott részletes szabályoknak megfelelően teljes egészében vagy részben befogadható, ha az az uniós jog egységessége, koherenciája vagy fejlődése szempontjából jelentős kérdést vet fel.
- 4 Az eljárási szabályzat 170a. cikkének (1) bekezdése értelmében az alapokmány 58a. cikkének első bekezdése szerinti helyzetekben a fellebbezőnek a fellebbezés megengedhetővé nyilvánítása iránti olyan kérelmet kell mellékelnie a fellebbezéséhez, amelyben kifejti a fellebbezés által az uniós jog egységessége, koherenciája vagy fejlődése szempontjából felvetett jelentős kérdést, és amely tartalmazza az ahhoz szükséges összes adatot, hogy a Bíróság e kérelemről határozhasson.
- 5 Az eljárási szabályzat 170b. cikke (1) és (3) bekezdésének megfelelően a Bíróság a fellebbezés megengedhetővé nyilvánítása iránti kérelemről indokolt végzéssel határoz.

A fellebbező érvelése

- 6 A fellebbezés megengedhetővé nyilvánítása iránti kérelmének alátámasztására az EUIPO arra hivatkozik, hogy fellebbezésének egyetlen jogalapja az uniós jog egységessége, koherenciája és fejlődése szempontjából jelentős kérdéseket vet fel.
- 7 E tekintetben az EUIPO elsőként az egyetlen jogalapja és az azt alkotó hat rész tartalmára utal.
- 8 Először is az EUIPO kifejti, hogy az egyetlen jogalapjában azt állítja, hogy a Törvényszék megsértette a közösségi védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet (HL 2009. L 78., 1. o.; helyesbítés: HL 2017. L 142., 104. o.) 8. cikkének (4) bekezdését. A Törvényszék egyrészt a megtámadott ítélet 28–31. pontjában tévesen jutott arra a megállapításra, hogy mivel a *ratione temporis* alkalmazandó anyagi jogot a lajstromozás iránti kérelem benyújtásának időpontja határozza meg, és a vitatott védjegybejelentést a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságának az Európai Unióból és az Európai Atomenergia-közösségből való kilépéséről szóló, 2019. október 17-én elfogadott és 2020. február 1-jén hatályba lépett megállapodás (HL 2020. L 29., 7. o.; a továbbiakban: a kilépésről rendelkező megállapodás) 126. és 127. cikkében meghatározott átmeneti időszak (a továbbiakban: átmeneti időszak) lejártá előtt terjesztették elő, a fellebbezési tanácsnak figyelembe kellett volna vennie az elsőfokú eljárás felperese által hivatkozott korábbi, nem lajstromozott brit védjegyeket. Másrészt a Törvényszék ezen ítélet 46. pontjában tévesen utasította el azt az álláspontot, amely szerint a szóban forgó jogvita megoldása szempontjából releváns időpont a vitatott határozat elfogadásának időpontja.

- 9 Másodszor, az EUIPO kifejti, hogy az egyetlen jogalap első részében azt rója fel a Törvényszéknek, hogy a megtámadott ítélet 28–31. pontjában összemosta a *ratione temporis* alkalmazandó jog meghatározásának előzetes kérdését a korábbi jog – a felszólalást elbíráló határozat meghozatalának időpontjában való – érvényességének eljárásjogi és anyagi jogi kérdésével.
- 10 Harmadszor, az EUIPO kiemeli, hogy az egyetlen jogalap második részében azt állítja, hogy a megtámadott ítélet 29. és 30. pontjában a Törvényszék tévesen vett alapul olyan, a jelen ügyben nem alkalmazandó ítélkezési gyakorlatot, amely a korábbi jognak a Törvényszék előtti kereset tárgyát képező határozat elfogadását követő esetleges megszűnésére vonatkozik, e megszűnés ugyanis nem érinti az említett határozat jogszerűségét.
- 11 Negyedszer, az EUIPO szerint az egyetlen jogalap harmadik részében azt rója fel a Törvényszéknek, hogy tévesen vette alapul, hogy a kilépésről rendelkező megállapodásban nem található az átmeneti időszak vége előtt előterjesztett felszólalásokra vonatkozó rendelkezés, ahelyett hogy a Törvényszék azt az általános szabályt alkalmazta volna, amely szerint a korábbi jognak a felszólalásról szóló végleges határozat elfogadásának időpontjában érvényesnek kell lennie.
- 12 Ötödször, az EUIPO jelzi, hogy az egyetlen jogalap negyedik részében arra hivatkozik, hogy a Törvényszék figyelmen kívül hagyta a Bíróságnak az uniós védjegyekre vonatkozó bitorlási és közigazgatási eljárások közötti különbségtétellel kapcsolatos ítélkezési gyakorlatát – amelyet többek között a 2013. február 21-i Fédération Cynologique Internationale ítélet (C-561/11, EU:C:2013:91) 47. pontja, valamint a 2016. július 21-i Apple and Pear Australia és Star Fruits Diffusion kontra EUIPO ítélet (C-226/15 P, EU:C:2016:582) 61. és 62. pontja fejt ki –, tévesen feltételezve azt, hogy a vitatott európai uniós védjegy lajstromozásának megtagadása biztosítja a korábbi jogok védelmét az említett védjegy jogellenes használatával szemben az említett védjegy bejelentésének időpontja és az átmeneti időszak vége közötti időszakban. Következésképpen az EUIPO szerint e téves jogalkalmazás alapján a Törvényszék a megtámadott ítélet 42. pontjában tévesen jutott arra a következtetésre, hogy egyrészt ezen időszak folyamán ütközés állt fenn az említett európai uniós védjegybejelentés és a szóban forgó korábbi brit jogok között, másrészt pedig az elsőfokú eljárás felperesének jogos érdeke fűződött felszólalásának sikeréhez.
- 13 Hatodszor, az EUIPO kifejti, hogy egyetlen jogalapjának ötödik részében azt kifogásolja, hogy a Törvényszék sem az uniós jogalkotó 207/2009 rendelet 1. cikkének (2) bekezdésében foglalt szándékát, sem a szellemi tulajdon-jogok területi hatályának elvét nem vette figyelembe, amikor a megtámadott ítélet 45. pontjában úgy tekintette, hogy a megtámadott uniós védjegybejelentés nemzeti védjegybejelentésekké történő esetleges átalakítása nem befolyásolja az elsőfokú eljárás felperesének a felszólalás sikeréhez fűződő érdekét, sem pedig a korábbi brit jogok és a bejelentéssel érintett európai uniós védjegy, valamint e korábbi jogok és az említett védjegybejelentés átalakításából eredő nemzeti védjegyek közötti ütközés fennállását.
- 14 Hetedszer, az EUIPO kiemeli, hogy egyetlen jogalapjának hatodik részében azt kifogásolja, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 30., 31., 34. és 36–39. pontjában a 207/2009 rendelet 8. cikkének (4) bekezdését nem annak fogalma, összefüggése és céljai fényében értelmezte, ami ellentétes a Bíróság ítélkezési gyakorlatának követelményeivel, továbbá a Törvényszék különösen figyelmen kívül hagyta az e rendelkezés által követett azon célt, hogy az esetleges későbbi európai uniós védjegyekkel való ütközések esetén védje a korábbi jogok jogosultjainak érdekeit e jogok alapvető funkciójának megőrzésével.

- 15 Másodsorban, az EUIPO állítása szerint a fellebbezés azt a kérdést veti fel, hogy a korábbi jognak a közigazgatási eljárás során történő *ex nunc* megszűnése milyen hatással van a felszólalási eljárás céljára, a felszólalónak az eljárás sikeréhez fűződő érdekére, valamint arra, hogy az EUIPO köteles-e figyelembe venni e korábbi jogot, vagy sem, és ez a kérdés az uniós jog egységessége, koherenciája és fejlődése szempontjából az Európai Unió Bírósága alapokmánya 58a. cikkének harmadik bekezdése értelmében jelentős.
- 16 E tekintetben az EUIPO először is azt állítja, hogy a fellebbezés horizontális kérdést vet fel, mégpedig azt, hogy releváns-e a keresetindításhoz és az uniós bíróság előtti eljáráshoz fűződő érdek alapvető feltétele – amelyet különösen a 2007. június 7-i Wunenburger kontra Bizottság ítélet (C-362/05 P, EU:C:2007:322) 42. pontja fejtett ki, és amelyre Pitruzzella főtanácsnok az Izba Gospodarcza Producentów i Operatorów Urządzeń Rozrywkowych kontra Bizottság ügyben előterjesztett indítványának (C-560/18 P, EU:C:2019:1052) 63–68. pontjában emlékeztetett – az európai uniós védjegyekkel kapcsolatos közigazgatási eljárásokat szabályozó olyan rendelkezések értelmezése szempontjából, mint a 207/2009 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése. Ezenkívül e kérdés a felszólalási eljárás céljára vonatkozik, tekintettel a korábbi jog alapvető funkciójára, amely a szellemi tulajdon-jogok és az európai uniós védjegyrendszer egyik alapját képezi.
- 17 Másodszor, az EUIPO azt állítja, hogy a fellebbezésben felvetett kérdés túlmutat a fellebbezés indokain, így annak a Bíróság általi tisztázása mind a magánszemélyek, mind pedig az illetékes nemzeti hatóságok számára szükséges. Mindenekelőtt ugyanis ez a kérdés nem kizárólag Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságának az Unióból való kilépéséhez kapcsolódik, hanem a korábbi jog közigazgatási eljárás során való *ex nunc* megszűnésének bármely más esetére is kiterjed, különösen e jog ezen eljárás során történő lejárta, megszűnése vagy az arról való lemondás gyakran előforduló eseteiben. Továbbá az említett kérdés nem korlátozódik a 207/2009 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének értelmezésére, illetve a nem lajstromozott korábbi védjegyek megszűnésére, hanem kiterjed az említett rendelet 8. és 53. cikkében foglalt valamennyi viszonylagos kizáró és törlési okra, valamint az e jogalapokon hivatkozott bármely korábbi jog megszűnésére, amely korábbi jog nemcsak helyi hatályú lehet, hanem európai uniós védjegy, nemzeti védjegy, szerzői jog vagy akár formatervezési minta vagy szabadalom is. Végül ugyanez a kérdés nemcsak az EUIPO előtti eljárásokat, hanem a nemzeti közigazgatási vagy igazságügyi hatóságok előtt a korábbi jogokon alapuló viszonylagos kizáró okokkal és viszonylagos törlési okokkal kapcsolatos valamennyi eljárást érinti, összhangban a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 2015. december 16-i (EU) 2015/2436 európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2015. L 336., 1. o.; helyesbítések: HL 2016. L 71., 325. o.; HL 2016. L 110., 5. o.) – és különösen annak az 5. cikkét – átültető nemzeti jogszabályokkal.
- 18 Harmadszor, az EUIPO úgy véli, hogy a fellebbezésben felvetett kérdés az európai uniós védjegyekkel kapcsolatos közigazgatási eljárások és a védjegybitorlási keresetek közötti alapvető különbségnek a Bíróság által már vizsgált kérdéskörére vonatkozik, amit a Törvényszék a megtámadott ítéletben nem vett figyelembe.
- 19 Negyedszer, az EUIPO azt állítja, hogy az említett kérdés a szellemi tulajdon-jogok területiségének alapelveire vonatkozik, amelyet a Törvényszék figyelmen kívül hagyott, amikor arra a megállapításra jutott, hogy ütközés állhat fenn a korábbi brit jogok és a nemzeti védjegyek között a vitatott európai uniós védjegybejelentés esetleges átalakításából eredően.

- 20 Ötödször, az EUIPO úgy véli, hogy a Törvényszék ítélkezési gyakorlata ugyanezt a kérdést különbözőképpen kezeli. Egészen a közelmúltig az tűnt ki a Törvényszék ítéleteiből – különösen a 2006. szeptember 13-i MIP Metro kontra OHIM – Tesco Stores (METRO) ítéletből (T-191/04, EU:T:2006:254, 30–34. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), a 2021. június 2-i Style & Taste kontra EUIPO – The Polo/Lauren Company (Pólójátékos ábrázolása) ítéletből (T-169/19, EU:T:2021:318, 22–32. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), valamint a 2021. július 20-i Coravin kontra EUIPO – Cora (CORAVIN) végzésből (T-500/19, nem tették közzé, EU:T:2021:493, 32–47. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat) –, hogy a korábbi jognak érvényesnek kell lennie abban az időpontban, amikor az EUIPO a felszólalásról vagy a törlési kérelemről határoz. Viszont a Törvényszék ettől az ítélkezési gyakorlattól eltérni látszott az Egyesült Királyság Unióból való kilépésével összefüggésben hozott számos ítéletében, különösen a 2020. január 30-i Grupo Textil Brownie kontra EUIPO – The Guide Association (BROWNIE) ítéletben (T-598/18, EU:T:2020:22), valamint a 2020. szeptember 23-i Bauer Radio kontra EUIPO – Weinstein (MUSIKISS) ítéletben (T-421/18, EU:T:2020:433), amelyek alapján lényegében úgy tűnik, hogy e korábbi jognak csak az uniós védjegybejelentés benyújtásának időpontjában fennálló érvényessége releváns. Márpedig a megtámadott ítéletben a Törvényszék figyelmen kívül hagyta ezen eltérő ítélkezési irányvonalak létezését, és nem indokolta az ezen ítéletben követett megközelítést, ami az uniós jog egységessége, koherenciája és fejlődése szempontjából önmagában is jelentős kérdést vet fel.
- 21 Hatodszor, az EUIPO azt állítja, hogy a fellebbezés az európai uniós védjegy egységességének alapelvét érinti, amely az uniós jogalkotó azon szándékát tükrözi, hogy a nemzeti védjegyek alternatívájaként az uniós védjegyek egységes rendszerét hozza létre azon vállalkozások számára, amelyek tevékenységüket uniós szintűre kívánják bővíteni, továbbá felveti a jogalkotás és az igazságszolgáltatás közötti hatáskörmegosztás kérdését, mivel a Törvényszék új szabályt léptetett azon korábbi szabály helyébe, hogy a korábbi jognak az EUIPO végleges határozata elfogadásának időpontjában kell érvényesnek lennie.
- 22 Hetedszer, az EUIPO azt állítja, hogy a Törvényszék által a megtámadott ítéletben alkalmazott megközelítés a jogbizonytalanság kockázatával és a viszonyosság hiányának veszélyével jár, mivel figyelmen kívül hagyja az EUSZ 50. cikk (3) bekezdésének, valamint a kilépésről rendelkező megállapodás 126. és 127. cikkének joghatásait, és arra kötelezi az EUIPO-t, hogy a viszonylagos kizáró okokat olyan földrajzi terület tekintetében vizsgálja meg, amelyen a vitatott európai uniós védjegy egyáltalán nem részesül majd oltalomban. Az ilyen megközelítés azzal a kockázattal jár, hogy igazságtalan egyensúlyhiányt teremt a brit jogok javára azzal, hogy azokat az Unióban nagyobb védelemben részesíti, mint ahogy azt az Egyesült Királyság az európai uniós védjegyekkel teszi.

A Bíróság álláspontja

- 23 Előjáróban meg kell állapítani, hogy a fellebbezőnek kell bizonyítania, hogy a fellebbezésében felvetett kérdések jelentősek az uniós jog egységessége, koherenciája vagy fejlődése szempontjából (2021. december 10-i EUIPO kontra The KaiKai Company Jaeger Wichmann végzés, C-382/21 P, EU:C:2021:1050, 20. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 24 Ezen túlmenően, amint az az Európai Unió Bírósága alapokmánya 58a. cikkének – az eljárási szabályzat 170a. cikkének (1) bekezdésével és 170b. cikkének (4) bekezdésével összefüggésben értelmezett – harmadik bekezdéséből is kitűnik, a fellebbezés megengedhetővé nyilvánítása iránti kérelemnek tartalmaznia kell az ahhoz szükséges összes olyan adatot, amely lehetővé teszi a Bíróság számára, hogy határozhasson a fellebbezés megengedhetőségéről, valamint hogy – a

fellebbezés részleges megengedhetősége esetén – meghatározhassa a fellebbezés azon jogalapjait vagy részeit, amelyekre a válaszbeadványnak ki kell terjednie. Mivel ugyanis a fellebbezések előzetes befogadhatóságának az ezen alapokmány 58a. cikkében említett mechanizmusa arra irányul, hogy az uniós jog egységessége, koherenciája vagy fejlődése szempontjából jelentős kérdésekre korlátozza a Bíróság felülvizsgálatát, a Bíróságnak a fellebbezés keretében kizárólag a fellebbező által felhozott, ilyen kérdéseket felvető jogalapokat kell vizsgálnia (2021. december 10-i EUIPO kontra The KaiKai Company Jaeger Wichmann végzés, C-382/21 P, EU:C:2021:1050, 21. pont; 2022. június 7-i Magic Box Int. Toys kontra EUIPO végzés, C-194/22 P, nem tették közzé, EU:C:2022:463, 14. pont).

- 25 Ily módon a fellebbezés megengedhetővé nyilvánítása iránti kérelemnek minden esetben egyértelműen és pontosan kell tartalmaznia a fellebbezés alapjául szolgáló jogalapokat, ugyanilyen pontosan és egyértelműen kell meghatározni az egyes jogalapok által felvetett jogkérdést, pontosítani kell, hogy ez a kérdés jelentős-e az uniós jog egységessége, koherenciája vagy fejlődése szempontjából, és konkrétan ki kell fejtenie azokat az okokat, amelyek miatt az említett kérdés jelentős a hivatkozott kritériumra tekintettel. Konkrétan a fellebbezési jogalapokat illetően a fellebbezés megengedhetővé nyilvánítása iránti kérelemnek pontosan meg kell jelölnie azt az uniós jogi rendelkezést vagy azt az ítélkezési gyakorlatot, amelyet a fellebbezéssel megtámadott ítélet, illetve végzés megsértett, tömören ki kell fejtenie, hogy a Törvényszék mennyiben alkalmazta állítólagosan tévesen a jogot, továbbá ki kell fejtenie, hogy ez a téves jogalkalmazás milyen mértékben befolyásolta a megtámadott ítéletben, illetve végzésben szereplő megoldást. Amennyiben a hivatkozott téves jogalkalmazás az ítélkezési gyakorlat figyelmen kívül hagyásából ered, a fellebbezés megengedhetővé nyilvánítása iránti kérelemben tömören, ugyanakkor – a fellebbezés tárgyát képező ítélet vagy végzés fellebbező által megkérdőjelezett pontjainak, egyúttal pedig a Bíróság vagy a Törvényszék határozatában figyelmen kívül hagyott pontok megjelölésével – egyértelműen és pontosan ki kell fejteni először is, hogy hol található az állítólagos ellentmondás, másodsor pedig azokat a konkrét okokat, amelyek miatt ez az ellentmondás jelentős kérdést vet fel az uniós jog egységessége, koherenciája vagy fejlődése szempontjából (2021. december 10-i EUIPO kontra The KaiKai Company Jaeger Wichmann végzés, C-382/21 P, EU:C:2021:1050, 22. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 26 A jelen ügyben a megtámadott ítélet az EUIPO által hivatkozott 28–31. pontjából következik, hogy a Törvényszék szerint a „most már állandó” ítélkezési gyakorlatából kitűnő módon – a Bíróság ítélkezési gyakorlatához hasonlóan – azon védjegybejelentés benyújtásának időpontja irányadó az alkalmazandó anyagi jog meghatározása szempontjából, amellyel szemben a felszólalást benyújtották, a viszonylagos kizáró ok fennállását pedig ezen európai uniós védjegybejelentés benyújtásának időpontjára tekintettel kell vizsgálni. Következésképpen nem releváns az a körülmény, hogy a korábbi védjegy elveszítheti a valamely tagállamban lajstromozott státuszát az európai uniós védjegy bejelentését követően, nevezetesen az érintett tagállamnak az Unióból való esetleges kilépését követően. A Törvényszék ebből egyrészt azt a következtetést vonta le, hogy mivel a vitatott védjegybejelentést az átmeneti időszak lejártá előtt, sőt a kilépésről rendelkező megállapodás hatálybalépése előtt nyújtották be, az e bejelentéssel szemben benyújtott felszólalás alátámasztására felhozott korábbi, nem lajstromozott védjegyek, amennyiben azokat az Egyesült Királyságban a kereskedelmi forgalomban használták, főszabály szerint alkalmasak voltak arra, hogy e felszólalás alapját képezzék, másrészt a fellebbezési tanácsnak azokat figyelembe kellett volna vennie az értékelése során, amit azonban a fellebbezési tanács kizárólag azzal az indokkal tagadott meg, hogy az átmeneti időszak a megtámadott határozat elfogadásának időpontjában lejárt.

- 27 Egyébiránt a megtámadott ítéletnek az EUIPO által szintén hivatkozott 42. pontjában a Törvényszék megállapította, hogy még annak elismerése esetén is, hogy az átmeneti időszak lejártát követően a szóban forgó védjegyek között már nem állhat fenn ütközés, a bejelentett védjegy lajstromozása esetén mégis fennállhatott volna ilyen összeütközés az európai uniós védjegybejelentés napja és az átmeneti időszak lejártá közötti időszakban. A Törvényszék ebből azt a következtetést vonta le, amint arra az EUIPO is emlékeztet, hogy az elsőfokú eljárás felperesének ezen időszak tekintetében jogszerű érdeke fűződött a felszólalásának sikeréhez.
- 28 Az Egyesült Királyságnak az Unióból való kilépésével és az átmeneti időszaknak az EUIPO előtti közigazgatási eljárás során történő lejártával összefüggésben ezért a Törvényszék a megtámadott ítélet 46. pontjában kimondta – amint arra az EUIPO emlékeztet –, hogy az EUIPO által felhozott érvek egyike sem alkalmas arra, hogy alátámassza azon álláspontját, amely szerint a megtámadott határozat elfogadásának időpontja – amely a jelen ügy egyetlen, az átmeneti időszak lejártá után bekövetkezett eleme – a jelen jogvita megoldása szempontjából releváns időpont, tehát az egyetlen jogalaphoz helyt kell adni, és a megtámadott határozatot az elsőfokú eljárás felperese első kereseti kérelmének megfelelően hatályon kívül kell helyezni.
- 29 Először is meg kell jegyezni, hogy az EUIPO pontosan és világosan ismerteti a 207/2009 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének megsértésére alapított egyetlen jogalapot, és először is azt állítja, hogy a Törvényszék összemosta a *ratione temporis* alkalmazandó jog meghatározásának előzetes kérdését a korábbi jognak a lajstromozás iránti kérelemről szóló határozat meghozatalának időpontjában fennálló érvényességére vonatkozó eljárási és anyagi jogi kérdéssel, továbbá a Törvényszék figyelmen kívül hagyta a Bíróság ítélkezési gyakorlatában az európai uniós védjegyekre vonatkozó bitorlási keresetek és közigazgatási eljárások között megállapított különbséget, mégpedig azon feltételezés alapján, hogy a megtámadott uniós védjegybejelentés lajstromozásának megtagadása biztosítaná a korábbi jogok védelmét a védjegy jogellenes használatával szemben az említett bejelentés benyújtása és az átmeneti időszak vége közötti időszakban, és végül, hogy a Törvényszék a Bíróság ítélkezési gyakorlatával ellentétben nem vette figyelembe a 207/2009 rendelet 8. cikkének (4) bekezdésében említett azon célt, hogy a korábbi jogok jogosultjainak érdekeit e jogok alapvető funkciójának megőrzésével védje a későbbi uniós védjegyekkel való ütközés esetén.
- 30 Különösen, ami többek között azokat az érveket illeti, amelyek szerint a Törvényszék figyelmen kívül hagyta a Bíróságnak az európai uniós védjegyekre vonatkozó bitorlási keresetek és közigazgatási eljárások közötti különbségtétellel kapcsolatos, a 2013. február 21-i Fédération Cynologique Internationale ítéletből (C-561/11, EU:C:2013:91, 47. pont), valamint a 2016. július 21-i Apple and Pear Australia és Star Fruits Diffusion kontra EUIPO ítéletből (C-226/15 P, EU:C:2016:582, 61. és 62. pont) következő ítélkezési gyakorlatát, valamint figyelmen kívül hagyta a Törvényszéknek a korábbi jog EUIPO előtti felszólalási és törlési eljárás során bekövetkező megszűnésének hatásaira vonatkozóan a 2006. szeptember 13-i MIP Metro kontra OHIM – Tesco Stores (METRO) ítéletből (T-191/04, EU:T:2006:254, 30. és 34. pont), valamint a 2021. június 2-i Style & Taste kontra EUIPO – The Polo/Lauren Company (Egy pólójátékos ábrázolása) ítéletből (T-169/19, EU:T:2021:318, 22–32. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat) következő állandó ítélkezési gyakorlatát, továbbá a 207/2009 rendelet 8. cikkének (4) bekezdésében foglalt, a korábbi védjegy alapvető funkciójának védelmére irányuló célt, meg kell állapítani, hogy az EUIPO ismerte mind a megtámadott ítéletben vitatott pontokat, mind pedig az állítólagosan figyelmen kívül hagyott határozatok és rendelkezések pontjait.

- 31 Másodszor, az EUIPO különösen azt kifogásolja, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 31. pontjában arra a következtetésre jutott, hogy a szóban forgó korábbi nem lajstromozott egyesült királysági védjegyek elvileg alkalmasak arra, hogy az elsőfokon felperes fél felszólalásának alapjául szolgáljanak, és hogy a fellebbezési tanácsnak ezért ezeket figyelembe kellett volna vennie az értékelés során, annak ellenére, hogy az átmeneti időszak a vitatott határozat meghozatalakor lejárt, és az ítélet 42. pontjában az EUIPO érvelésére válaszolva a Törvényszék kifejtette, hogy a felperesnek jogos érdeke fűződik a felszólalása sikeréhez a megtámadott uniós védjegybejelentés benyújtásának napja és az átmeneti időszak lejártának napja közötti időszakban. Amint arra az EUIPO emlékeztet, a Törvényszék többek között e megfontolások alapján helyezte hatályon kívül a vitatott határozatot. Így a fellebbezés megengedhetővé nyilvánítása iránti kérelemből egyértelműen kitűnik, hogy az EUIPO előtti felszólalási eljárásokra alkalmazandó eljárási és anyagi jogi követelményeknek a Törvényszék által elfogadott állítólagos téves értelmezése meghatározó hatással volt a megtámadott ítélet tartalmára.
- 32 Harmadrészt a fellebbezés megengedhetővé nyilvánítása iránti kérelem benyújtóját terhelő bizonyítási tehernek megfelelően a fellebbezőnek bizonyítania kell, hogy – az általa a fellebbezésben hivatkozott jogkérdésektől függetlenül – a fellebbezés az uniós jog egységessége, koherenciája vagy fejlődése szempontjából jelentős kérdést, illetve kérdéseket vet fel, mivel e kritérium hatálya túllép a fellebbezéssel megtámadott ítélet, végső soron pedig a fellebbezés keretén (2021. december 10-i EUIPO kontra The KaiKai Company Jaeger Wichmann végzés, C-382/21 P, EU:C:2021:1050, 27. pont).
- 33 E bizonyítás körében az adott ügyre jellemző konkrét elemekkel, és nem csupán általános jellegű érvekkel kell bizonyítani az ilyen kérdések fennállását és jelentőségét (2021. december 10-i EUIPO kontra The KaiKai Company Jaeger Wichmann végzés, C-382/21 P, EU:C:2021:1050, 28. pont).
- 34 Márpedig a jelen ügyben az EUIPO egyetlen jogalapjában megjelöli a felvetett kérdést, amelynek lényege a korábbi jog jogosultjának az európai uniós védjegybejelentéssel szembeni felszólalás sikeréhez fűződő jogos érdekének értékelése szempontjából figyelembe veendő időpont és körülmények meghatározása, valamint az EUIPO azon kötelezettsége, hogy figyelembe vegye az említett korábbi jogot, amennyiben egyrészt a Törvényszék előtt folyamatban lévő jogvita egy, kizárólag az Egyesült Királyságban oltalomban részesített korábbi jogon alapuló felszólalási eljárás végén elfogadott határozatra vonatkozik, másrészt az átmeneti időszak e határozat elfogadásakor már lejárt. Általánosabban fogalmazva, e kérdés az EUIPO szerint azt érinti, hogy az EUIPO előtti felszólalási vagy törlési eljárás során a korábbi jog *ex nunc* megszűnése hatással van ezen eljárás kimenetelére.
- 35 Az EUIPO továbbá kifejti azokat a konkrét okokat, amelyek miatt e kérdés az uniós jog egységessége, koherenciája és fejlődése szempontjából jelentős.
- 36 Közelebbről az EUIPO pontosítja, hogy az említett kérdés az eljárás megindításához és annak folytatásához fűződő érdek alapvető feltételének az európai uniós védjegyekkel kapcsolatos közigazgatási eljárásokra való alkalmazhatóságára, valamint a szellemi tulajdon-jog pilléreit képező alapelvekre, nevezetesen a területiség elvére, az európai uniós védjegy egységes jellegének elvére és a védjegy alapvető funkciójának alapvető fogalmára vonatkozik, az átmeneti időszak végével összefüggésben. Ezenkívül ez a kérdés az ítélkezési gyakorlat által megállapított alapvető különbséget érinti az egyfelől az európai uniós védjegyekkel kapcsolatos közigazgatási eljárások, másfelől a védjegybitorlási keresetek között.

- 37 E tekintetben az EUIPO mindenekelőtt hangsúlyozza annak a kérdésnek a horizontális jellegét, hogy az uniós védjegyekkel kapcsolatos közigazgatási eljárásokban releváns-e a Törvényszék és a Bíróság előtti bírósági eljárásokban alkalmazott, az eljárás megindításához és folytatásához fűződő érdek követelménye, és hogy végső soron a 207/2009 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének értelmezése, és tágabb értelemben a rendelet az ilyen eljárásokra vonatkozó egyéb rendelkezéseinek értelmezése során is figyelembe kell-e venni a közigazgatási eljárás sikeréhez fűződő jogos érdeket.
- 38 Ezt követően pontosítja, hogy a Bíróság általi tisztázásra mind az európai uniós védjegyrendszer felhasználóinak, mind pedig a nemzeti bíróságoknak szüksége van, különös tekintettel arra a tényre, hogy a felvetett kérdés nem csupán az Egyesült Királyság Unióból való kilépésének joghatására vonatkozik, hanem minden, a szellemi tulajdon területén gyakran előforduló helyzetre is, különösen e jog megszűnése vagy lejárta esetén. E tekintetben azon kérdést illetően, hogy a korábbi jognak az EUIPO végleges határozatának időpontjában vagy kizárólag a vitatott európai uniós védjegy lajstromozása iránti kérelem időpontjában kell-e érvényesnek lennie, az EUIPO rámutat a Törvényszék e területre vonatkozó, ellentmondásos ítélkezési gyakorlatára, és hangsúlyozza az összefüggést e kérdés és az említett korábbi jog a bírósági eljárás során történő *ex nunc* megszűnésének kérdése között, kiemelve egyúttal, hogy a Bíróság előtt folyamatban lévő ügyben ez utóbbi kérdést hozta fel.
- 39 Végül lényegében megjegyzi, hogy az általa felvetett kérdés az uniós védjegynek az uniós jogrendbe történő bevezetésekor az uniós jogalkotó által az ilyen védjegynek szánt egységes jelleg alapelvét érinti, mégpedig olyan körülmények között, hogy mivel a 207/2009 rendeletben, illetve a kilépésről rendelkező megállapodásban különös szabályok nem találhatók, a Törvényszék a megtámadott ítéletben olyan szabályt állapított meg, amely – figyelmen kívül hagyva az EUSZ 50. cikk (3) bekezdésének, valamint a kilépésről rendelkező megállapodás 126. és 127. cikkének hatásait – arra kötelezi az EUIPO-t, hogy olyan terület vonatkozásában vizsgálja meg a viszonylagos kizáró okokat, amelyen a bejelentett uniós védjegy egyébként nem fog oltalomban részesülni. Hozzáteszi, hogy a jogbiztonság elvére gyakorolt kockázatain túl e megközelítés a viszonyosság elvére is veszélyt jelent, mivel egyensúlytalanságot teremthet a korábbi egyesült királysági jogok védelme és az európai uniós védjegyek egyesült királysági védelme között.
- 40 Így a fellebbezés megengedhetővé nyilvánítása iránti kérelemből kitűnik, hogy a jelen fellebbezés által felvetett kérdés túllépi a megtámadott ítélet és végső soron e fellebbezés kereteit.
- 41 Az EUIPO által előadottakra tekintettel meg kell állapítani, hogy a fellebbezés megengedhetővé nyilvánítása iránt általa benyújtott kérelem a jogilag megkövetelt módon bizonyítja, hogy a fellebbezés az uniós jog egységessége, koherenciája és fejlődése szempontjából jelentős kérdést vet fel.
- 42 A fenti megfontolásokra tekintettel a fellebbezést teljes egészében el kell fogadni.

A költségekről

- 43 Az eljárási szabályzat 170b. cikkének (4) bekezdése értelmében, ha a fellebbezést az Európai Unió Bírósága alapokmánya 58a. cikkének harmadik bekezdésében meghatározott kritériumokra tekintettel egészében vagy valamely részében megengedhetővé nyilvánítják, az eljárás ezen eljárási szabályzat 171–190a. cikkének megfelelően folytatódik.

- 44 Az említett szabályzat 137. cikke alapján, amely ugyanezen szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásra is alkalmazandó, a költségekről az eljárást befejező ítéletben vagy végzésben kell határozni.
- 45 Következésképpen, mivel a Bíróság helyt adott a fellebbezés megengedhetővé nyilvánítása iránti kérelemnek, a költségekről jelenleg nem kell határozni.

A fenti indokok alapján a Bíróság (a fellebbezés megengedhetőségéről határozó tanács) a következőképpen határozott:

1) A fellebbezés megengedhető.

2) A Bíróság a költségekről jelenleg nem határoz.

Aláírások